22/12/2020

Το Μυστήριο της θείας Ευχαριστίας δεν είναι υπόθεση της επιστήμης

/ Επικαιρότητα

Την Τρίτη 22 Δεκεμβρίου το απόγευμα μεταδόθηκε μέσα από την ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας και τον ραδιοφωνικό σταθμό «Παύλειος Λόγος», ομιλία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονος με θέμα: «Περί θείας

ευχαριστίας», με αφορμή την πολεμική που ασκείται στις ημέρες μας εναντίον του Μυστηρίου.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ:

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι θαῦμα μέγα, εἶναι ἕνα κοσμοσωτήριο γεγονός, εἶναι ἔκφραση τῆς θείας ἀγάπης πρός τόν ἁμαρτωλό ἄνθρωπο, γιατί εἶναι ἕνα γεγονός ἐπαναλαμβανόμενο στούς αἰῶνες, γιά τόν κάθε ἄνθρωπο ἀνεξαιρέτως, προσωπικά.

Αὐτός εἶναι ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο Ἐκκλησία μας δέν ἑορτάζει τά Χριστούγεννα ὡς τήν ἀνάμνηση ἑνός θαυμαστοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος, ἀλλά μᾶς καλεῖ νά τό ζήσουμε, νά τό βιώσουμε πνευματικά, νά τό αἰσθανθοῦμε στήν ψυχή μας, νά τό νιώσουμε ὡς πραγματικότητα πού συντελεῖται μέσα μας καί μᾶς ἀναγεννᾶ. Γιατί τά Χριστούγεννα δέν εἶναι μία ἡμέρα τοῦ χρόνου, δέν εἶναι μία ὁποιαδήποτε ἑορτή ἤ μία ἡμέρα συναντήσεως μέ τά προσφιλῆ μας πρόσωπα. Εἶναι καί ὅλα αὐτά, ἀλλά πρωτίστως καί κυρίως εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καί στή δική μας καρδιά, εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεώς μας.

Γι᾽ αὐτό καί οἱ προσπάθειες τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἦταν ἐπίμονες, ὥστε νά δοθεῖ ἡ δυνατότητα ἀπό τούς ἰθύνοντες, χωρίς νά καταστρατηγηθοῦν τά μέτρα προστασίας ἀπό τόν κορωνοϊό καί προφυλάξεως ἀπό τή διάδοση καί τή διασπορά του, νά ἑορτάσουμε τά Χριστούγεννα μέ τούς ναούς μας ἀνοικτούς, μέ τή δυνατότητα συμμετοχῆς περισσοτέρων πιστῶν στή θεία Λειτουργία καί στό ἱερώτατο μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας. Διότι ἡ θεία Κοινωνία γιά τούς χριστιανούς πού εἶναι συνειδητά μέλη τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι οὔτε συνήθεια οὔτε πολυτέλεια, ἀλλά τρόπος μετοχῆς στό θαῦμα τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, τρόπος μετοχῆς στόν σκοπό αὐτοῦ τοῦ κοσμοσωτηρίου γεγονότος, πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ μέσα στήν ψυχή μας καί τή βίωση τοῦ θαύματος πού συντελέσθηκε μέ τήν ἐνανθρώπησή του.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τούς τελευταίους μῆνες ἀναφερθήκαμε ἐπανειλημμένα στό θέμα

τῆς θείας Κοινωνίας, γιατί πολλοί ἦταν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, εἴτε ἀπό ἄγνοια εἴτε ἀπό ἔλλειψη πίστεως καί εὐσεβείας εἴτε ἀκόμη, κάποιες φορές, καί ἀπό διάθεση νά ἀμφισβητήσουν τήν πίστη ἤ καί νά πολεμήσουν τήν Ἐκκλησία, ἀναφέρθηκαν στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας μέ τρόπο ἀνοίκειο καί ὑποτιμητικό, καί ὑπεισῆλθαν σέ θέματα πίστεως καί εὐσεβείας, χωρίς νά διαθέτουν τίς γνώσεις καί χωρίς νά ἔχουν τό δικαίωμα, ἀμύητοι στόν χῶρο τοῦ μυστηρίου. Ὁρισμένοι μάλιστα τό ἔκαναν προβάλλοντας δῆθεν λόγους προστασίας τῆς δημοσίας ὑγείας καί ἀποφυγῆς τῆς διασπορᾶς τοῦ ἰοῦ, παραβλέποντας καί αὐτήν ἀκόμη τήν ἀλήθεια τῶν πραγμάτων καί τήν ἐμπειρία πού προκύπτει ἀπό τούς εἴκοσι αἰῶνες ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας.

Τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας δέν εἶναι ὑπόθεση τῆς ἐπιστήμης καί δέν κατανοεῖται μέ τή λογική. Αὐτό δηλώνει καί ἕνα τροπάριο πού ψάλλουμε, ὅταν μεταλαμβάνουμε. «Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ σήμερον Υἱέ Θεοῦ κοινωνόν με παράλαβε. Οὐ μή γάρ τοῖς ἐχθροῖς σου τό μυστήριον εἴπω». Ζητοῦμε ἀπό τόν Χριστό νά μᾶς καταστήσει κοινωνούς τοῦ δείπνου του καί ὁμολογοῦμε ὅτι τό δεῖπνο αὐτό εἶναι «μυστικό». Εἶναι πέραν τῶν ὁρίων τῆς λογικῆς. Εἶναι μυστήριο πού δέν ἀναλύεται μέ τή λογική, οὔτε μποροῦμε νά τό ἐξηγήσουμε σέ ὅσους ὄχι μόνο δέν πιστεύουν στόν Χριστό, ἀλλά στέκονται ἐχθρικά ἀπέναντί του. Τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας ἀφορᾶ μόνο αὐτούς πού τόν πιστεύουν καί πλησιάζουν μέ πίστη γιά νά κοινωνήσουν. «Τά ἅγια τοῖς ἁγίοις», λέγει ὁ λειτουργός. Καί ἅγιοι εἶναι καί ὅσοι πιστεύουν στόν Χριστό καί ἀγωνίζονται νά τηροῦν τίς ἐντολές του, νά μετανοοῦν γιά τά λάθη τους καί νά προσέρχονται κατάλληλα προετοιμασμένοι στό μυστήριο. Ὅσοι δέν πιστεύουν, δέν μποροῦν νά ἐκφέρουν γνώμη γι᾽ αὐτό, γιατί δέν ἔχουν οὔτε τή γνώση οὔτε τήν ἐμπειρία, δέν ἔχουν οὔτε καί τή δυνατότητα νά τό κατανοήσουν. Κατά συνέπεια δέν θά πρέπει οὔτε νά τούς ἀκοῦμε οὔτε πολύ περισσότερο νά ἐπηρεαζόμεθα ἀπό αὐτούς.

Ἡ μετάληψη τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου μας εἶναι γιά ὅσους προσέρχονται στό μυστήριο «μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης» μετοχή στόν Χριστό, εἶναι μετοχή στό φάρμακο τῆς ἀθανασίας καί τῆς αἰωνίου ζωῆς, τήν ὁποία μᾶς προσφέρει, καί δέν εἶναι ἐπ᾽ οὐδενί μέσο μεταδόσεως ἑνός ἐν δυνάμει θανατηφόρου ἰοῦ. Αὐτό ἀποτελεῖ διαχρονική καί ἀκλόνητη πίστη καί ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία προέρχεται τόσο ἀπό τή δισχιλιετῆ πορεία της, κατά τήν ὁποία ἡ ἀνθρωπότητα πέρασε ποικίλες πανδημίες, ἀλλά ποτέ κανείς δέν μολύνθηκε ἀπό τή θεία Μετάληψη οὔτε αὐτή ὑπῆρξε ἀφορμή μεταδόσεως τῆς ἀσθενείας στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἤ τήν εὐρύτερη κοινότητα.

Τό γεγονός αὐτό ἐπιβεβαιώνεται καί ἀπό τήν πρόσφατη ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποία ἀπεκόμισε ἀπό τίς ἀσθένειες οἱ ὁποῖες ἔπληξαν τίς τελευταῖες δεκαετίες τήν ἀνθρωπότητα, ὅπως τό HIV, ἡ νόσος τῶν πουλερικῶν ἤ τῶν χοίρων καί ἄλλες μολυσματικές ἀσθένειες πού εἶχαν

εὐρεία διασπορά, ἰδίως στόν λεγόμενο τρίτο κόσμο. Ὁλόκληρη ἡ ἐπιστημονική κοινότητα παραδέχεται ὅτι δέν βρέθηκε ποτέ οὔτε ἕνας πιστός οὔτε ἕνας ἱερέας μολυσμένος ἀπό αὐτές τίς ἀσθένειες εἴτε ἐπειδή κοινώνησε, εἴτε ἐπειδή κατέλυσε ἀπό τό Ἅγιο Ποτήριο ἀπό τό ὁποῖο εἶχαν μεταλάβει προηγουμένως οἱ ἀσθενεῖς.

Τήν πραγματικότητα αὐτή παραδέχθηκε **πρό ἐτῶν, στίς 29 Φεβρουαρίου τοῦ 1988, ὁ Πανελλήνιος Ἰατρικός Σύλλογος,** ὅταν εἶχε τεθεῖ τό θέμα τῆς θείας Κοινωνίας μέ ἀφορμή μία ἄλλη μεταδοτική ἀσθένεια. Μέ ἔγγραφό του πρός τό Ὑπουργεῖο Ὑγείας ὁ Πρόεδρος τοῦ Πανελληνίου Ἰατρικοῦ Συλλόγου τόνιζε ὅτι «τό ὡς ἄνω θέμα», δηλαδή τό θέμα τῆς θείας Μεταλήψεως, «ρυθμίζεται ἀποκλειστικά καί μόνο ἀπό τούς μυστηριακούς ἐκκλησιαστικούς κανόνες, οὐδεμία δέ ἐπέμβαση τῆς πολιτείας εἶναι δυνατή κατά τό Σύνταγμα ... θίγει δέ τόν πρέποντα σεβασμό τῶν πολιτειακῶν ὀργάνων στή Χριστιανική πίστη ... Οὐδείς, οὐδέποτε ὑποχρεώθηκε νά συμμετέχει σέ Θεία Μετάληψη ...».

Ἀνάλογη μέ αὐτήν ἦταν καί ἡ ἄποψη τοῦ Ἰατρικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, ὅπως προκύπτει ἀπό τά πρακτικά τῆς συνεδριάσεώς του, λίγους μῆνες ἀργότερα, στίς 12 Δεκεμβρίου τοῦ ἴδιου ἔτους. «Ὁ Ἰατρικός Σύλλογος Ἀθηνῶν δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπεισέλθει σέ θέματα πίστεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Σέ σχέση μέ τό ἐρώτημα, δηλαδή ἄν μεταδίδονται νοσήματα κατά τή θεία Μετάληψη, ἀποφαινόμεθα ὅτι ἀπό τή μέχρι σήμερα πείρα καί ἀπό τή βιβλιογραφία δέν προκύπτουν στοιχεῖα, πού νά πείθουν ὅτι κατ᾽ αὐτήν ἔχουν μεταδοθεῖ νοσήματα».

Τό ἴδιο ἀκούσαμε νά ἐπαναλαμβάνουν καί πρόσφατα διακεκριμένοι ἐπιστήμονες ἰατροί, εἰδικοί καθηγητές λοιμωξιολόγοι καί ἐπιδημιολόγοι, πού ἐρωτήθηκαν ἀπό τά Μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεως καί ἀπάντησαν χωρίς κανέναν ἐνδοιασμό ὅτι δέν ὑπάρχει καμία ἀπολύτως ἐπιστημονική μελέτη ἡ ὁποία νά συνδέει τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας καί τή συμμετοχή τῶν πιστῶν σέ αὐτό μέ τή διασπορά ὁποιουδήποτε ἰοῦ στήν κοινότητα ἤ νά ἀποτελεῖ αἰτία διαδόσεως τοῦ κορωνοϊοῦ σέ ὁποιαδήποτε ὁμάδα πληθυσμοῦ.

Ἀνάμεσα σέ αὐτούς ἦταν καί μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων πού συμβουλεύουν τήν ἑλληνική πολιτεία γιά τά θέματα τῆς πανδημίας. Κάποιοι μάλιστα ἀπό τούς ἐπιφανεῖς αὐτούς καθηγητές τῆς Ἰατρικῆς, ὅπως ἡ κ. Γιαμαρέλλου καί ἡ κ. Λινοῦ, δέν δίστασαν νά ὁμολογήσουν ἀπερίφραστα ὅτι ἀνήκουν σέ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θά ἔσπευδαν νά κοινωνήσουν χωρίς φόβο ἀλλά μέ ἀπέραντη πίστη καί σεβασμό πρός τό μέγα μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἀποδεικνύοντας μέ τήν προσωπική αὐτή ὁμολογία τους ὅτι ὅσοι ὑποστηρίζουν τήν ἀντίθετη ἄποψη, ὅτι δηλαδή ἡ θεία Κοινωνία μπορεῖ νά ἀποτελέσει ἀφορμή

διαδόσεως τοῦ κορωνοϊοῦ καί, κατά συνέπεια, συστήνουν τήν ἀπαγόρευση τοῦ μυστηρίου, ὄχι μόνο σφάλλουν ἀλλά καί εἶναι προκατειλημμένοι ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς πίστεώς της, καί, ἐνδεχομένως, ἀποβλέπουν στήν ἀπομάκρυνση τῶν πιστῶν ἀπό τή θεία Κοινωνία καί ἀπό τήν ἐνίσχυση τήν ὁποία αὐτή προσφέρει στόν ἄνθρωπο, ἰδιαιτέρως μάλιστα κατά τήν περίοδο αὐτή, ὅταν προσερχόμεθα στό μυστήριο ἐνσυνειδήτως καί κατάλληλα προετοιμασμένοι, ὥστε ἡ μετοχή μας νά μήν γίνεται «εἰς κρῖμα ἤ εἰς κατάκριμα».

Αὐτό μᾶς συστήνει καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφοντας πρός τούς Κορινθίους (1 Κορ. 11.28-30): «Δοκιμαζέτω δέ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καί οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καί ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω· ὁ γάρ ἐσθίων καί πίνων ἀναξίως κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καί πίνει, μή διακρίνων τό σῶμα τοῦ Κυρίου. διά τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοί ἀσθενεῖς καί ἄρρωστοι καί κοιμῶνται ἱκανοί».

Πρέπει νά ἐξετάζει, λέει ὁ ἀπόστολος, ὁ ἄνθρωπος προσεκτικά τόν ἑαυτό του καί τότε νά κοινωνεῖ. Διότι ὅποιος μετέχει ἀναξίως, χωρίς νά ἔχει συναίσθηση ὅτι μεταλαμβάνει τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου, αὐτό πού τρώει καί αὐτό πού πίνει φέρνουν ἐπάνω του καταδίκη. Γι᾽ αὐτό καί ἔχετε ἀνάμεσά σας πολλούς ἀσθενεῖς καί ἀρκετούς πού πεθαίνουν, καταλήγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Τά φετινά Χριστούγεννα, λοιπόν, ἄς ἀνοίξουμε τήν ψυχή μας στόν Χριστό καί ἄς προσέλθουμε στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας χωρίς τόν φόβο τῆς μεταδόσεως τοῦ κορωνοϊοῦ, ἀλλά μέ φόβο Θεοῦ καί συναίσθηση τῆς ἀναξιότητός μας, ὥστε νά μή γίνει καί γιά μᾶς ἡ μετάληψη τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματός του «εἰς κατάκριμα», ἀλλά «εἰς κάθαρσιν καί ἁγιασμόν ἀπό παντός μολυσμοῦ σαρκός καί πνεύματος»· γιά νά ἔλθει ὁ Χριστός καί νά κατοικήσει μέσα μας γιά νά μᾶς ἐνισχύσει καί νά μᾶς θεραπεύσει ψυχῇ τε καί σώματι, γιά νά γεννηθεῖ μέσα μας καί νά μᾶς ἀναγεννήσει ὁλοτελῶς.